

ŠKOLA SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ PRO KLUKY A HOLKY

S EMILKEM

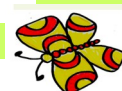
Myšpulíne, vidlička se drží
v levé ruce a nůž v pravé ruce!

OBSAH KNIHY ŠKOLA SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ PRO KLUKY A HOLKY

S EMILKEM

	STR.
Jedeme k babičce a dědovi na prázdniny	5
Pohádka o Lilianě	7
Kamarád Marek	9
Slepice snědly náš oběd	10
Setkání s Emilkem.....	13
Květinová škola v Zemi slušného chování	16
Klobouk pro slona	20
Emilek měl nehodu	26
Zápas s Harykem.....	32
Medvěd zdraví brumláním.....	41
Slavnostní oběd	43
Zlobílek Edík a kouzelný prsten	46
Kde se může jezdit na kole a jak Emilek hledal Klárku.....	51
Slonice Noris.....	59
Pohádka o Levoručce pro Emilka.....	63
V cirkuse.....	65
Emilek a Deniska.....	67

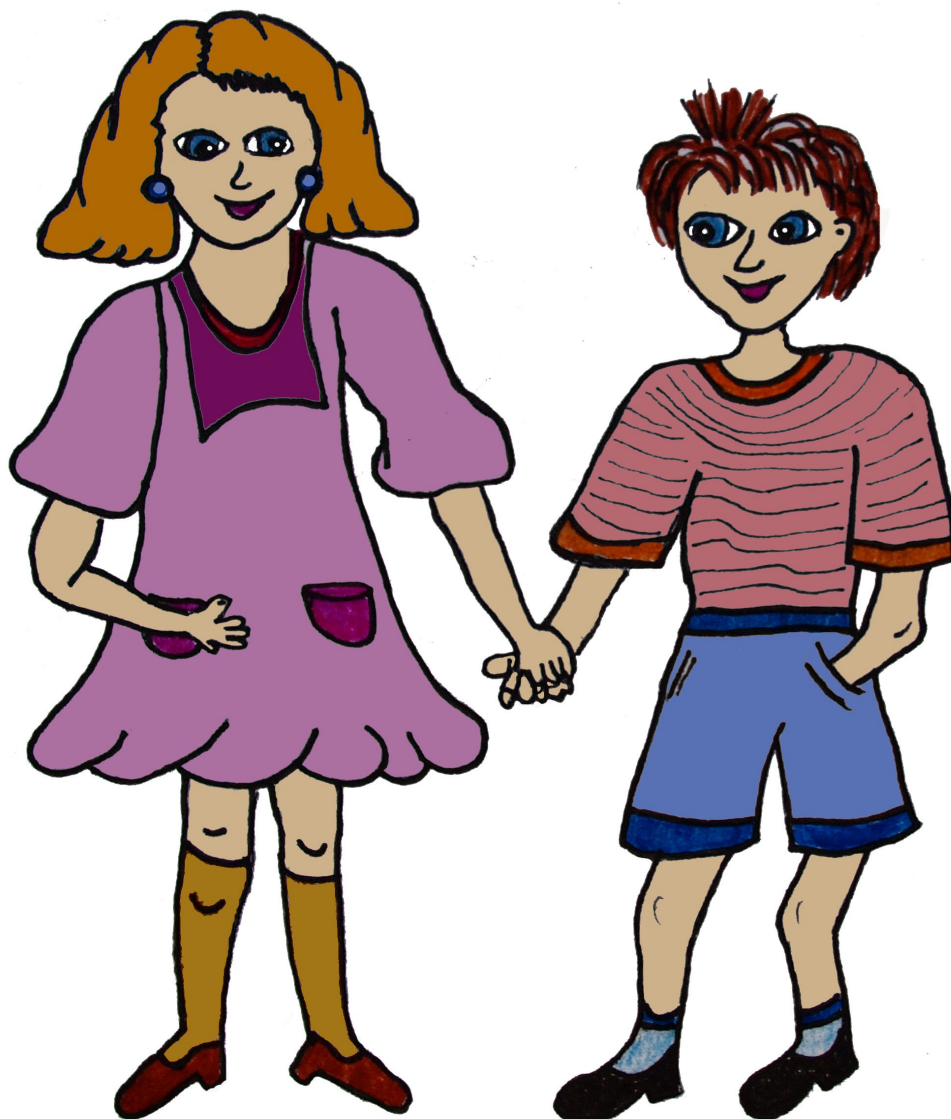
V knize se dozvíme:

Jak upravíme stůl k obědu.....	10
Představování	
Kdo se představuje první.....	15
Kde se představujeme.....	20
Kdo mě může představit.....	21
Jak telefonujeme.....	25
Jak chodíme po chodníku a cyklistické stezce.....	27
Jak vcházíme do dveří.....	30
Jak se chováme u stolu.....	35
Zdravíme	
Kdo zdraví první	38
Jak zdravíme	39
Jak jíme palačinky.....	44
Jak se co jí.....	50
Kdy a jak mohou jezdit děti na kole	52
Dětské zlozvyky a nevhodné chování.....	56
Omluva	57
Podávání ruky	62
Jak se chová chlapec k dívce	68
Základní pravidla oslovování	71
Tykání a vykání	73

*Chovej se k druhým tak,
jak si přeješ,
aby se oni chovali k Tobě*

Jedeme k babičce a dědovi na prázdniny

Jmenuji se Klárka Potůčková. Je mně deset roků a chodím do čtvrté třídy. Mému bratrovi Ondřejovi je osm roků a chodí do druhé třídy. Čeká nás ještě několik prázdninových dnů, rodiče chtějí malovat celý byt a tak nás vypravili k babičce a dědovi. Ti bydlí v malém městečku, ale náš táta říká, že je to větší vesnice.

Doma bydlíme v paneláku, ale děda s babičkou mají domek, zahradu a několik zvířátek. Blízko je pole, ale i louky a les. Vždycky to tam voní prázdninami, protože škola je daleko.

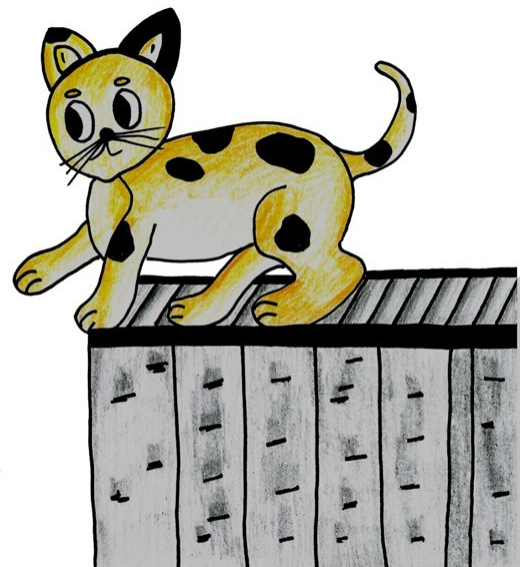
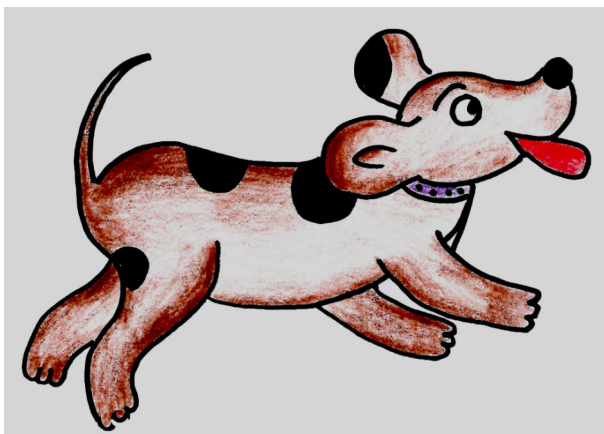
Maminka nám nabalila dvě menší tašky a Ondra si vzal svůj foťák, bez něj nikam na cesty nejede. Za hodinku jsme už stáli před domkem dědy a babičky.

Děda vyměnil u vrátek zvonek, má zvonit několik melodií, ale byl asi pořádně nachlazený. Drnčel a navíc i koktal.

Když jsme se s babičkou a dědou přivítali, šli jsme s Ondřejem na zahradu pozdravit psa Haryka, kočku Mícu a hlavně zjistit, jestli babička zavřela do kurníku na zámek kohouta Bivoje.

Haryk skákal radostí o sto šest, Micka nás pozorovala ze střechy dřevníku a Bivoj, ze kterého mám veliký strach, nikde. Když jsme byli u babičky a dědy naposledy a hráli si na schovávanou, vletěl mně Bivoj na hlavu a začal mně do ní klovat.

Křičela jsem jako o život. Babička vyběhla, vzala proutek, který měla na Bivoje připravený. Jen ho Bivoj uviděl, vběhl do kurníku. Děda ho tam zavřel a řekl, že bude mít domácí vězení. Babička zkontrolovala moji hlavu, ale měla jsem tam jen červené flíčky.

Proto jsem si šla k babičce ověřit, že je Bivoj zavřený, ale ta řekla: „Nemusíš se ho už bát! Byla z něj dobrá nudlová polévka!“

Ještě, že jsem ji nemusela jíst! Nemohla bych se na ni ani podívat. Byla bych raději hladem.

Pohádka o Lilianě

Večer jsme ulehli do pokojíčku v podkroví. Když nám přišla babička dát dobrou noc, řekl Ondra:

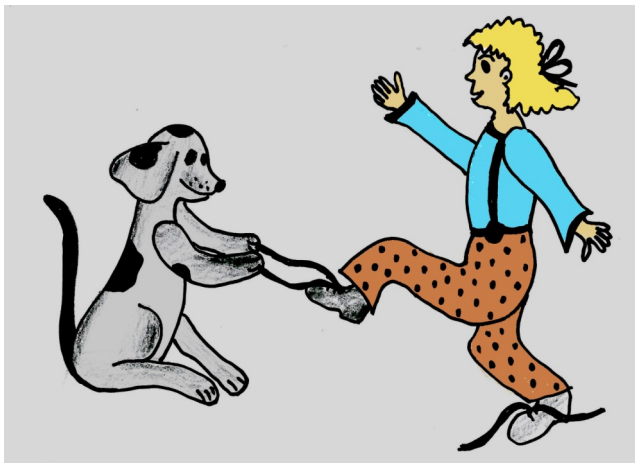
„Babíí, řekni nám nějakou pohádku!“

„Scházelo ti v té větě, Ondrášku, jedno kouzelné slovíčko,“ řekla babička, „a tak ti povím o něm pohádku.“

Narodila se jedna holčička a dostala jméno Liliana. Brzy začala mluvit a dokázala si o všechno říct. „Maminko, mám žízeň!“ a sestřičce poroučela: „Zavaž mně tkaničky u bot!“

Nejdříve jí všichni vyhověli, protože byla malá. Později ji začali učit dvě čarovná slůvka: „DĚKUJI“ a „PROSÍM.“ Ale Liliana je nedokázala vyslovit. Její pusinka se nezastavila, pořád něco povídala, ale ta dvě slůvka ne a ne říct.

Rodiče byli z Liliany moc smutní. Každému poroučela, za nic nepoděkovala. A když přišla do první třídy, tak za nic nepoděkovala spolužačkám, ani paní učitelce. Nikdo ji neměl rád, nikdo si s ní nehrál, nechtěl jí nic půjčit, ani dát.

Rodiče viděli, jak se Liliana trápí a byli z toho moc smutní. Jednou před Váno-

cemi napsala Liliana Ježíškovi dopis a poručila mu, co má dostat za dárky. Když si na Štědrý den večer rozbalovali pod stromečkem dárky, měla tam Liliana jen jeden dárek. Byla to pěkná růžová zástěrka, na které byla napsána dvě slůvka: „DĚKUJI“ a „PROSÍM.“

Liliana si zástěrku chtěla obléct a jak si ji dala na sebe, najednou řekla: „Maminko, PROSÍM TĚ, mohla bys mně zástěrku zavázat?“

Maminka byla moc překvapená, co se to s Lilianou stalo.

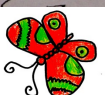
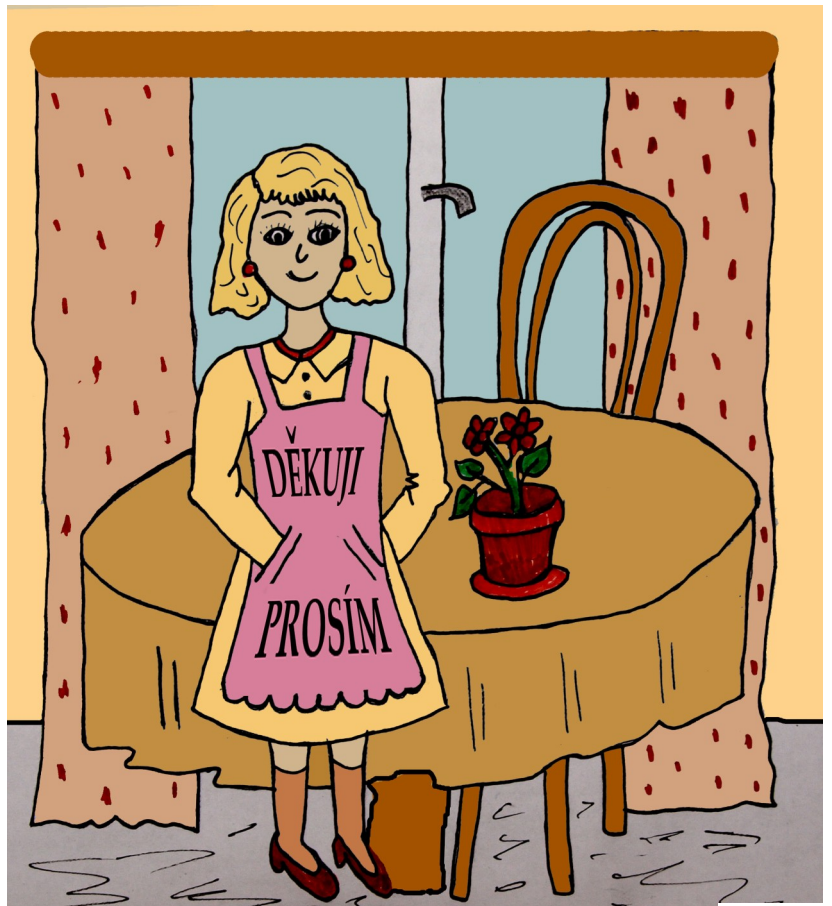
„To víš, že ti zástěrku ráda zavážu,“ řekla maminka. Usmála se na Lilianu, a udělala na zástěrce krásnou mašličku.

„DĚKUJI ti, maminko,“ řekla Liliana. Všichni nevěřili svým uším.

Od té doby dokázala poprosit i poděkovat. Najednou ji měli všichni rádi, měla plno kamarádek. Ze smutné holčičky se stala spokojená, veselá holčička.

A zástěrku, tu má schovanou dodnes, protože to byl nejhezčí dárek, co kdy dostala,“ skončila babička své vyprávění.

„Děkuji ti za pohádku, babičko,“ ozval se provinilým hlasem Ondra. Určitě si uvědomil, že o pohádku babičku vůbec nepoprosil, jako ta Liliana. A pak jsme babičce popřáli dobrou noc a spalo se nám moc krásně.

Kamarád Marek

Ráno jsme se po snídani vyhrnuli s Ondrou na zahradu. Zahrada dědy i babičky sousedí se zahradou paní Votýpkové. Zahrada bývá prázdná, protože paní Votýpková bydlí v domku sama, ale tentokrát prázdná nebyla.

Byl v ní kluk, o trochu větší než Ondřej a kopal do míče. Když mu míč vletěl k nám do zahrady, Ondřej mu míč podal a začali se spolu bavit.

Ondřej ho nakonec pozval k babičce na dvorek.

Nevěděla jsem jak mám tomu klukovi říkat a tak jsem se chtěla s ním seznámit. „Já jsem Klárka a to je bráška Ondřej,“ řekla jsem.

„Já vím, babička mně o vás říkala,“ řekl kluk a hotovo.

„A jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se. „Jak ti máme říkat?“

„Marek,“ řekl kluk.

Vzpomněla jsem si, jak se holky ve třídě bavily o představování a měla jsem pocit, že nevím, jak se vlastně představit.

Brzy jsme se s Markem skamarádili a pozvali ho k babičce domů.

A problém s představováním pokračoval. Mám představit Marka babičce nebo babičku Markovi? Nakonec jsem vyhrkla: „To je naše babička! A babi, to je Marek od paní Votýpkové!“

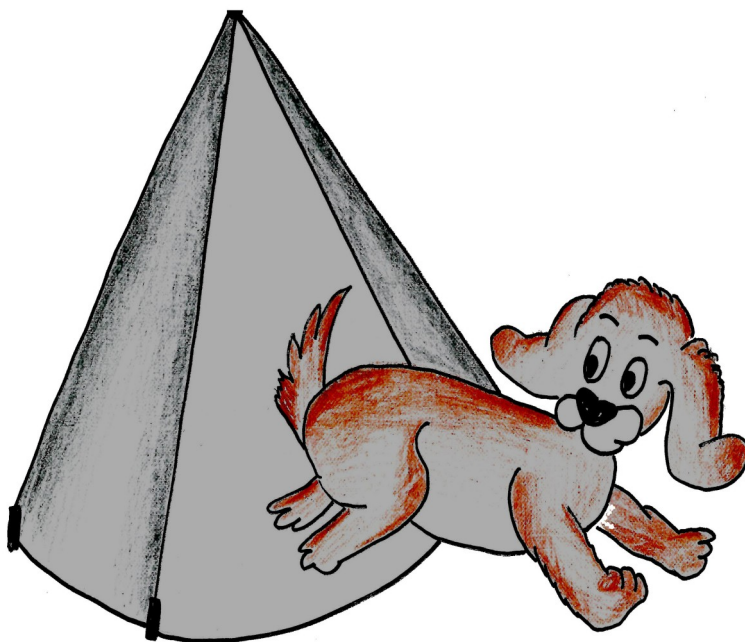
„Ale my Marka už dávno známe,“ mávla babička rukou a bylo po představení.

Kluci začali v obýváku stavět z deky iglú. Vypadalo to sice jako spadlý stan, ale oni byli nadšení. Nanosili dovnitř hodně věcí, stoličku, baterku, budík a dědův polámaný mobil.

„To jsou nějakí novodobí esky-máci,“ řekl děda.

„Schází jim psí spřežení, ale zase můžou posílat „esemesky.“

„Můžeme zapřáhnout Haryka!“ volal za dědou Ondra.

Slepice snědly náš oběd

Odpoledne jsem si četla. Když to bylo nejnapínavější, poslala mě babička vysypat zbytky slepicím. Vzala jsem misku s nevábým obsahem a slepicím ji vysypala. Ty se mohly nad těmi zbytky utlouct.

Zasedla jsem znovu s knihou v ruce. Těšila jsem se, že budu mít konečně klid na čtení. Ale babička byla neodbytná. „Klárko, odnes ty zbytky těm slepicím, prosím!“ přidala babička kouzelné slovíčko. To už mě dohřálo a hodně důrazně jsem řekla:

„Babi, já jsem těm slepicím už zbytky odnesla!“ a ukázala jsem na

prázdnou misku, která ležela na stole.

Babička úplně zkoprněla, ukázala na jinou misku, kde byly nějaké zbytky a řekla: „A co je tohle, Klárko?“

Začala jsem tušit katastrofu.

„Proboha, Klárko, vždyť ty jsi těm slepicím vysypala pomleté maso, nachystané na karbenátky.“

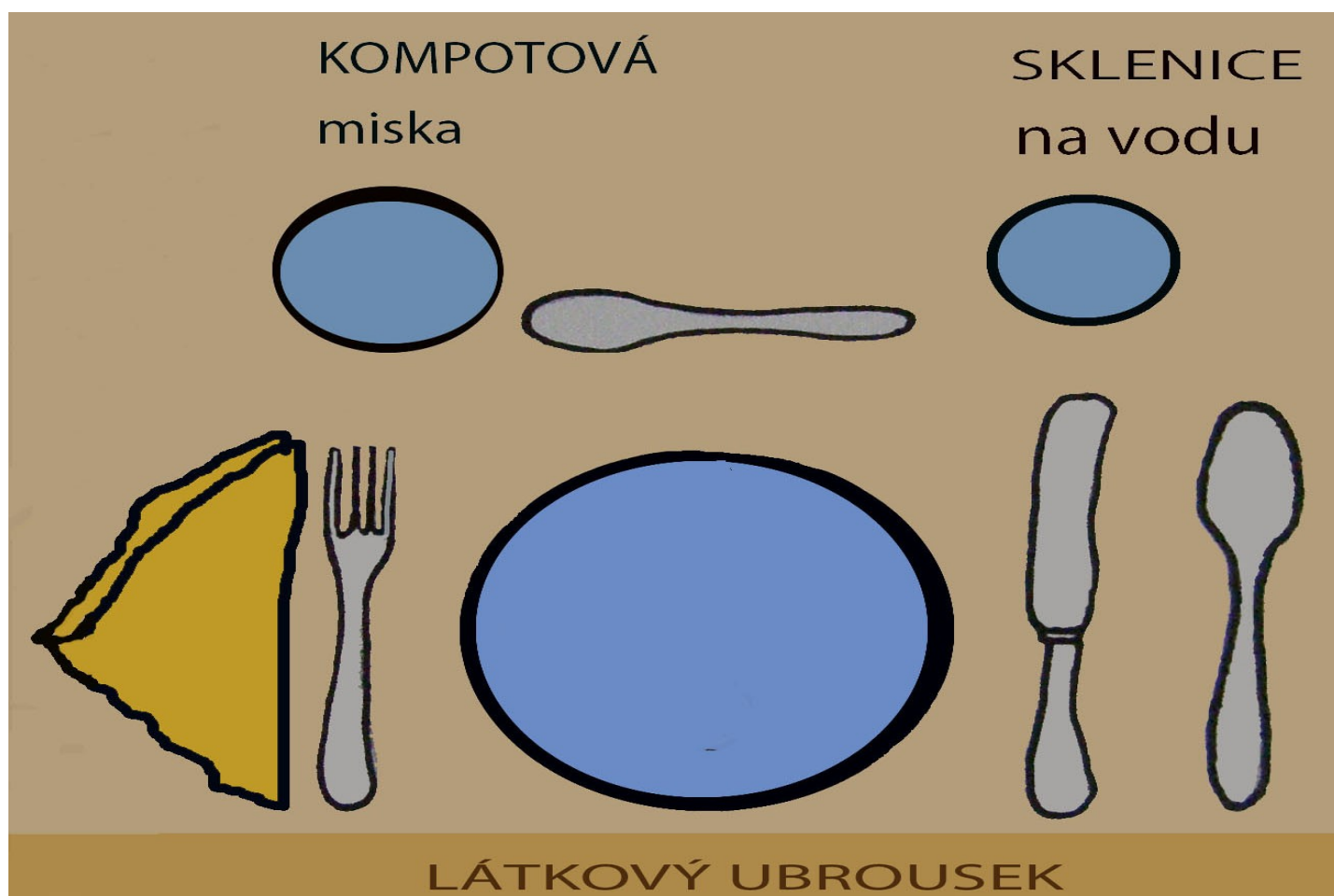

„Teď budeme bez oběda!“ naříkala babička. Chut' jsem neměla ani na čtení, natož na jídlo.

Babička je však kouzelnice. Bez oběda jsme nebyli. Udělala rychle koprovou omáčku. I když ji nemám moc ráda, slupla jsem ji raz dva a ani trochu neprotestovala.

„Prostři aspoň stůl, prosím. Marek se s námi naobědvá,“ vydala pokyn babička. „To snad bude bez maléru, to zvládneš, ne?“ rýpla si.

„Jasně babi! Doma prostírám většinou stejně jen já,“ pochlubila jsem se. „Tak mně pověz, jak to má být správně!“ vybídla mě babička.

Jak upravíme stůl

1. Na pravou stranu dáme příbory pro pravou ruku (lžíci a nůž).
Na levou stranu dáme příbory pro levou ruku (vidličku).
(Nůž dáváme ostrím k talíři, vidličku hroty zubů vzhůru).
2. Když jíme více hlavních jídel, tedy chodů, příbory klademe k talíři podle pořadí jídel. Nejbliže u talíře je příbor, se kterým jíme nejpozději.
3. Skleničky dáme nad talíř vpravo, protože je bereme do pravé ruky, když zapijíme jídlo. Vlevo nad talíř můžeme dát misku na kompot.

„Měkký zákusek se jí lžičkou a tvrdší malou vidličkou. Dávají se před talíř, držátko směřuje vpravo, protože je bereš pravou rukou. My máme dnes měkký zákusek, tak tam položíš malou lžičku,“ ukončila výklad babička.

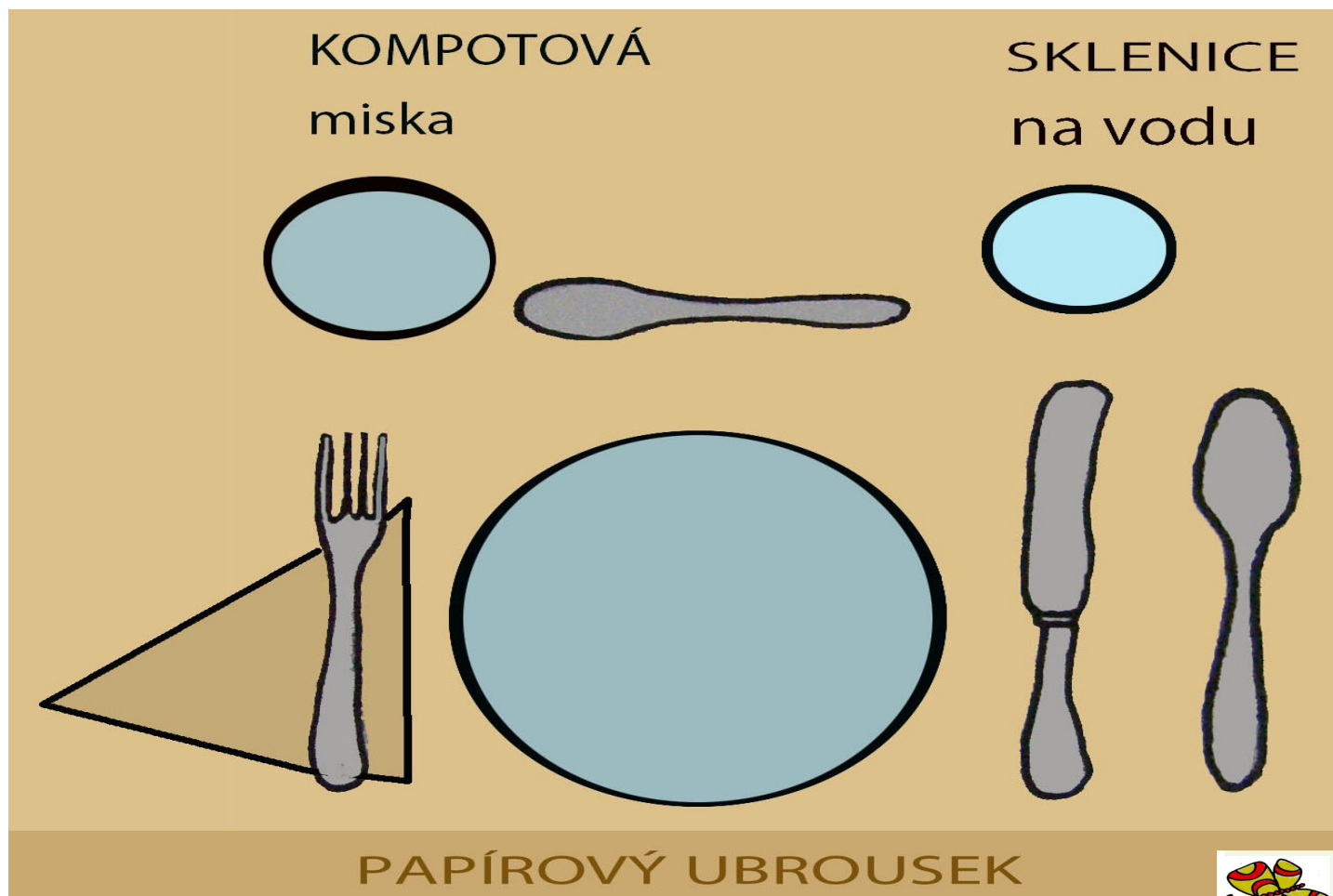
„Babí, mám dát na stůl papírové nebo látkové ubrousky?“ musela jsem se znovu zeptat. A babička spustila jak paní učitelka:

„Papírový nebo látkový ubrousek?“

Na běžný oběd postačí papírové. A látkové jsou pro slavnostní příležitost nebo je dávají v lepší restauraci.

***Látkový ubrousek** se pokládá vedle vidličky a během jídla se dává na klín, kdyby někomu něco ukápl. Po jídle položíme použitý ubrousek vedle talíře. V restauraci jej někdy pokládají na klubový talíř. Z toho se nejí, ten je spíše pro okrasu. Číšník ho pak odnese a na jeho místo servíruje polévku nebo hlavní chod.*

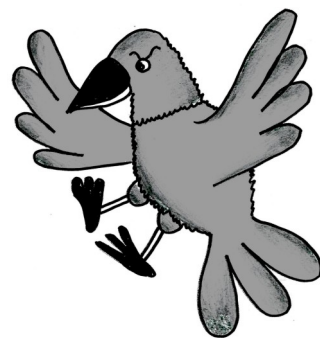
***Papírový ubrousek** se pokládá pod vidličku a během jídla se nechá ležet vlevo. Oba ubrousky slouží také k tomu, abychom si mohli otřít pusinku před tím, než se napijeme. Aby na skleničce nebyl kousek knedlíku nebo otisk šlehačky. Po jídle se použitý ubrousek uloží na talíř.“*

Při obědě si všichni dali látkové ubrousky na kolena, i náš Ondra, jen Marek si ubrousek zastrčil za tričko jako bryndáček! Ondra se tomu tak chichotal, že mu zaskočilo jako obyčejně a babička mu musela bouchat do zad. „To máš z toho, že jíš rychle, jako by ti to měl někdo vzít. Směješ se a máš plnou pusu!“ káral Ondru děda.

Odpoledne jsme byli všichni i s Markem v lese a sbírali hříbky. Byli jsme tak uchození, že večer jsme šli hodně brzy spát.

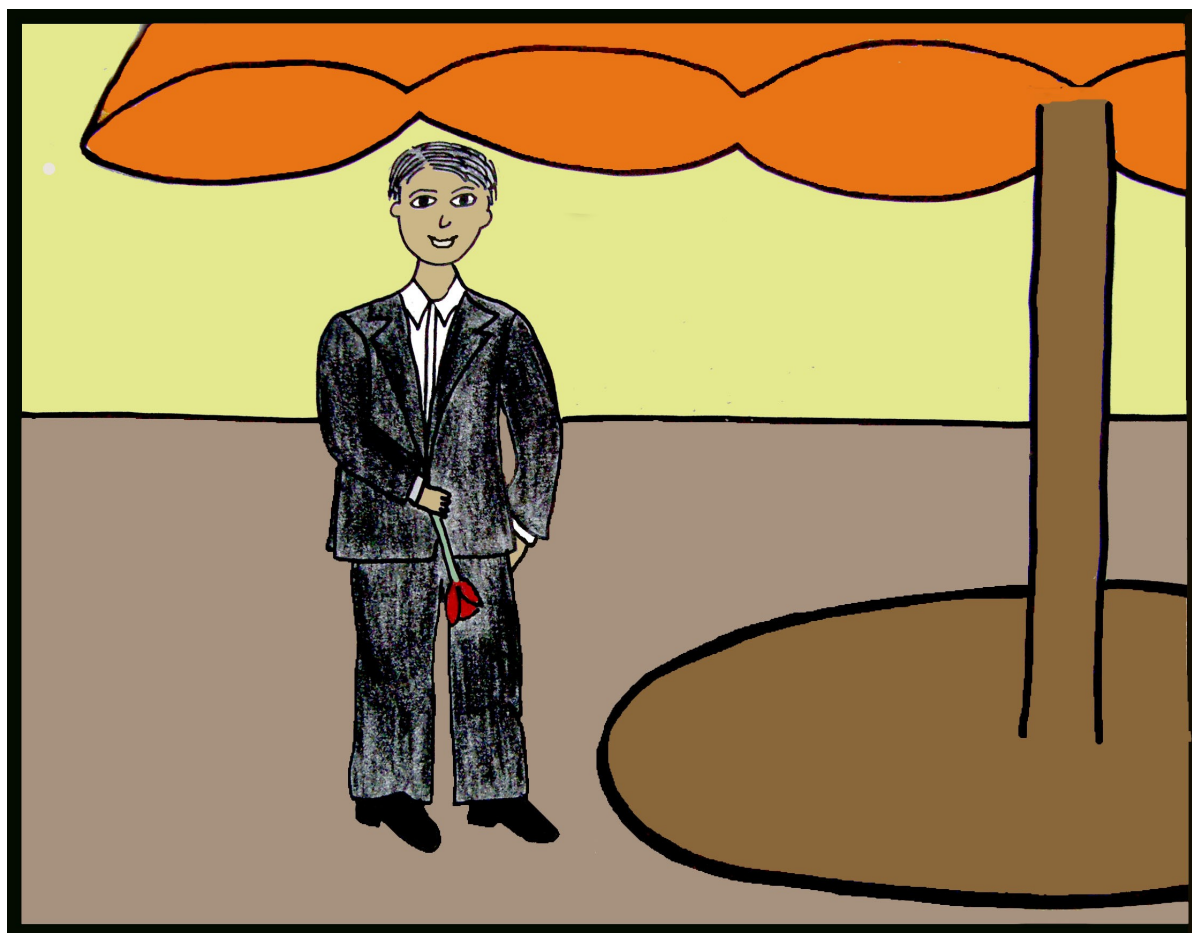
Setkání s Emilkem

Spáváme s Ondrou v malém pokojíčku, s oknem do dvora a zahrady.

Pozorovali jsme tmavé okno. Ve větru se za oknem pohyboval stín stromu. Je to dědova meruňka, to vím jistě, ale v té tmě vypadala jako velký pták s rozpráhnutými křídly. Ondřej tvrdil, že je to letící saň. Pak ztichl a brzy začal pravidelně oddechovat. Asi usnul.

Dívala jsem se nejdříve do okna a chvíli se bála a pak jsem jen tak přemýšlela. Najednou jsem slyšela nějaký šustot na nočním stolku. „MYŠ!!! To je určitě myš!“ napadlo mě. Hrůzou jsem ztuhla.

Když bylo chvíli ticho, natáhla jsem opatrně ruku a rozžala lampičku na nočním stolku. V tom jsem ho uviděla! Vedle lampičky stál malý chlapeček!

Měl pěkný tmavý oblek, kravatu, vlásky učesané na pěšinku a ulízané. Všechno měl na sobě čisté a nažehlené. Košile bíle zářila. A v ruce měl krásnou červenou růži!

„Asi jsem už usnula,“ napadlo mě „a tohle je jen sen.“

Chvíli jsme se na sebe koukali bez hnutí a pak jsem začala koktat.

„Kdo-o jsi? Kde se-se ta-tady be-bereš?“

„Jsem Emilek a přicházím ze Země slušného chování,“ řekl ten malý človíček milým a jemným hláskem.

„A tady jsem ti přinesl květinu z naší Země,“ a podal mně tu krásnou růži. Vzala jsem ji do ruky, dívala se na ni a všimla jsem si, že je bez trnů.

„Děkuji ti, Emilku, za tu růži. Je moc krásná,“ řekla jsem už bez koktání a Emilek se na mě mile usmál. Chvíli bylo ticho a pak jsem se znovu zeptala.

„Emilek? Ze Země slušného chování?.....

A co chceš u mě v pokoji?“

„Přišel jsem ti pomoci.“

„Po..pomoc? A.. A.. s čím?“ znovu jsem koktala.

Chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Pokud s tím budeš souhlasit, naučil bych tě zásadám slušného chování.“

„A a pro-oč?“ zeptala jsem se celá vyděšená.

„Abych ti poradil, jak se má člověk správně představit, zdravít a třeba jít po chodníku. Dnes jsi udělala chybu při představování.“

Nevycházela jsem z údivu.

Byl tak malý, že by se vešel do ruky nebo do obalu od mobilu, který měl Ondra položený na stolku.

Bylo to tak neskutečné, že jsem tomu nemohla uvěřit. Chtěla jsem se štípnout, abych věděla, že nespím.

„A jak má být to představování správně?“ zeptala jsem se.

Emilek se uklonil a začal odříkávat:

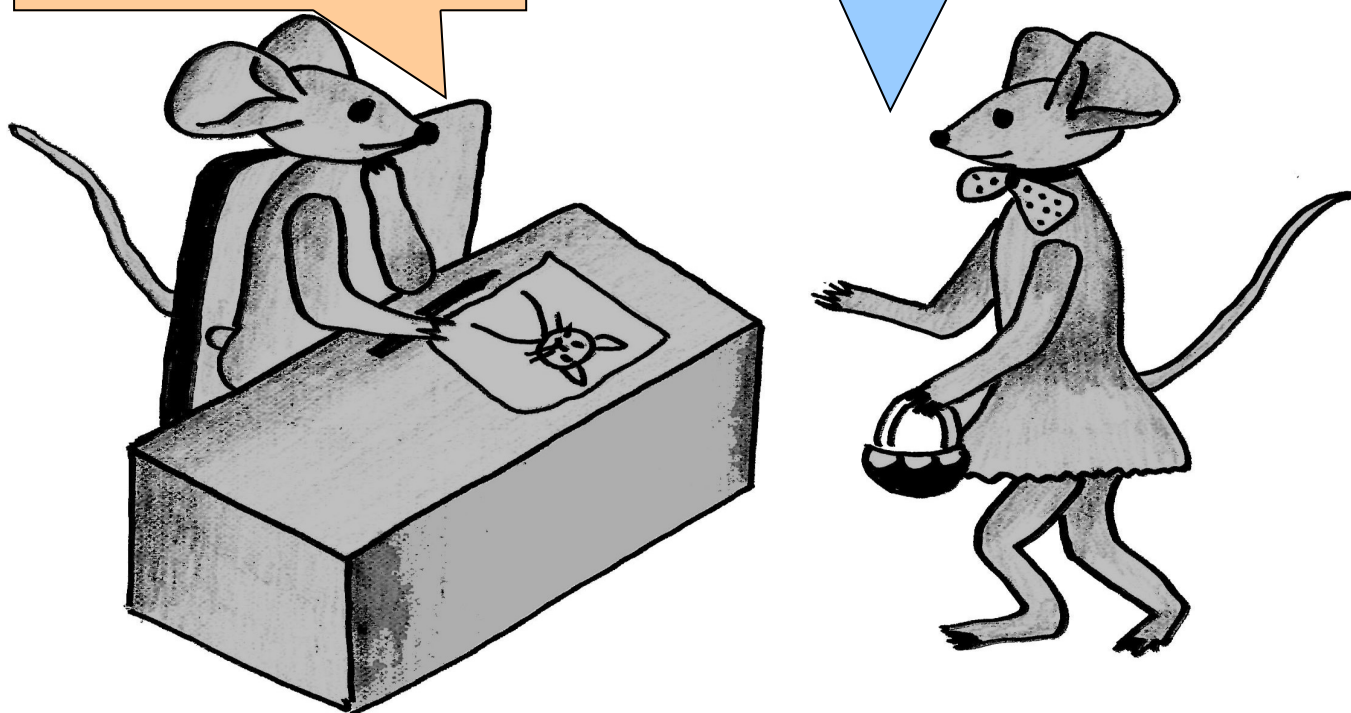
Zásady představování

Jako první se představuje:

- *Méně významná osoba - osobě významnější*
- *Mladší osoba - osobě starší*
- *Muž - ženě nebo kluk - dívce*
- *Jednotlivec - skupině*

2. Dobrý den, Myšpulko. Chci tě, pochválit. Ten výkres se ti moc povedl.

1. Dobrý den, pane učiteli. Jsem Myšpulka z 5.A, měla jsem za vámi přijít.

Méně významná osoba se představuje osobě významnější.

Když přijdeš do přírodovědného kabinetu k paní učitelce, která tě nezná, musíš se nejdříve představit ty.

„Jsem Klárka Potůčková ze 4.A. Posílá mě paní učitelka Vávrová. Mám jí donést vycpaného papouška.“

Děti se mezi sebou mohou představovat jen křestním jménem. Stačí říct: „Já jsem Emil.“ A ty odpovíš: „Já jsem Klárka.“

Květinová škola v Zemi slušného chování

„A kdo tě to naučil, Emilku,“ přerušila jsem ho.

„No přece pan učitel v naší květinové škole,“ odpověděl Emilek.

„A jak ta škola vypadá?“ zajímalo mě.

„My při vyučování sedíme každý na nějaké květině. Malí žáci na malé sedmikrásce, větší na tulipánu a největší třeba na pivoňce.

Kdo udělá chybu, musí slézt z květiny dolů a znovu tam vylézt. Tím zrovna trénujeme a tak máme hodinu slušného chování spojenou s tělocvikem,“ poučil mě Emilek.

„Emilku, to bych se něco našplhala ve vyučování. Ještě, že se u nás známkuje,“ přemýšlela jsem nahlas.

„Kdybys viděla, jaké svaly má Adam!“ řekl obdivně Emilek.

„A to jen proto, že pořád leze nahoru a dolů, i když sedí jenom na narcisce.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.